

⊕ SZÖVEG: TELBISZ TAMÁS, KÉP: SZABÓ BÉLA

TARA – MEGÁLLÓ A DINÁRI ZÖLDÚTON

A ma emberének is szüksége van zarándoklatra, persze modern köntösben, GPS-nyomvonallal és ökológiai tudattal körítve, így nem csoda, ha a hosszú távú túraútvonalak virágzását és kibontakozását éljük. Ez a törekvés még a volt Jugoszlávia békés föltámadását is elérte – legalábbis a hegyi turizmus terén. Így született meg a Via Dinarica – az út, mely végigvezet a Dinári-hegyvidéken a szlovén Postojnától az albán Jezerce csúcsáig, 7 mai országot érintve (s lett volna kettő néhány évtizeddel ezelőtt). A Via Dinarica fő nyomvonalát a „Fehér Ösvény” jelenti, ami – nevének megfelelően – a fehér, kopár magaskarszt vonulatait fűzi sorba. Jelenleg kidolgozás alatt áll a „Kék Túra”, ami az Adria mentén, fél szemmel mindig a kék tengerre tekintve halad, továbbá a belső, erdős övezeteken át kígyózó „Zöldút”. Ez utóbbihoz tartozik a szerbiai Tara-hegység is. És hogy ne legyen félreértés: a híres Tara-kanyon nem itt, hanem Montenegróban húzódik, de szurdok azért itt is akad, és ugyanaz a víz csörgedezik benne, mint a Tara-kanyonban, csak éppen ezen a szakaszon már Drinának nevezik a Tarát

Leereszkedik a (zöld)határ

Az 1000–1500 m magas Tara-fennsíkot mintegy harapófogóba szorítja a Drina-kanyar. A folyó itt 800–1000 m mély, 50 km hosszú szurdokban halad, amit nem egyszerű gyalogosan megközelíteni, ám hajóval végigjárni – a duzzasztásnak köszönhetően – gyerekjáték. látványos sétahajókázás. De csak útlevél (vagy személyi igazolvány) birtokában. A jugoszláv, „belső használatra” készített víztározó ugyanis napjainkban nemcsak a Tara Nemzeti Park határa, de a 90-es évek óta egyben országhatár is Bosznia-Hercegovina és Szerbia között.

A középhegységi jellegű, erdős vidék látványosságban elmarad a Dinári-magaskarszt kietlen, sziklás tájai mögött. De a Nagy-Jugoszlávián belül má-

sodhedűs szerepet betöltő Tara a mai Szerbia egyik legfontosabb védett területe lett, egy, az ország maradék négy nemzeti parkjából (legutoljára a koszovói Šara Nemzeti Park „veszett el”, bár ezt a szerb nyilvántartás még nem ismeri el). Ugyan ki más érthetné meg a szerbeket e tekintetben, ha nem mi, mikor visszagondolunk arra, hogy Trianon után a természetjárás szempontjából mennyire felértékelődött a korábban alig hegységzsamba vett Mátra vagy épp a Börzsöny? Egyébként sok szerb számára még ma sem világos, hogy tulajdonképpen mit is keres itt ez a határ. Egy alkalommal hazavitünk egy kedves, fiatal szerb barlangi vezetőt, aki azt fejtette, hogy: „400 éven át küzdöttünk itt a

török ellen. Közös a nyelvünk a többi délszláv néppel. Ugyan miért nem borultak a nyakunkba, és miért nem akartak egy államban élni velünk?” Kérdését udvariasan válasz nélkül hagytuk...

A Tara körül nagyrészt a Drina az ország-határ, ám északnyugaton elszakad egymástól a folyó és a határ, így a terület legmagasabb pontja, a Veliki Stolac (1675 m t.sz.f.) már a Boszniai Szerb Köztársaság területére esik. Újabban itt már át lehet sétálni a zöldhatáron, de az alkalmoszerű ellenőrzések esetére az útlevelet (személyit) érdemes magunknál tartani.

ELÁRASZTOTT VÖLGYEK

A Drina felduzzasztásával hangulatos öblök alakultak ki. A korábbi, zötyögős szekérutak helyett akár csónakkal is elérhetők a főutaktól távol eső kaszálók (jobbra fent)

KIHÁLÓFÉLLEN

A hagyományos gazdálkodás szinte teljesen eltűnt a területről, a terepjárók és traktorok közt csak elvétve futhatunk össze egy ökrös szekérral (jobbra fent)

AMI MEGMARAD

Az egykori települések helyét már csak a temetők jelzik (jobbra lent)

TAGOLT TÁJ

A Tara Nemzeti Park középhegységi erdei közt kaszálórétek mozaikjai húzódnak, jellegzetes szórványtelepülésekkel

TREND FM
 SAJÓVÁRÓZÁS HÍRZSOLGALOM
 CSÜTÖRTÖKÖNKÉNT 16.35-KOR
 A rádióban vendégünk a témáról:
TELBISZ TAMÁS
 Korábbi műsoraink meghallgathatók:
www.trendfm.hu

MEGSZELÍDÍTVE
 A Perućaci-gát
 a Drina zúgókkal
 tagolt, vad völgyét
 békés, csendes tóvá
 változtatta (jobbra)

FOTÓ: TELBISZ TAMÁS

ÚSZÓVÍKEND

A tóparti hétvégi házak egy része a vízre költözött. Az ebédrevaló kifogásához elég a muskátlik mögé rejtett teraszról a vízbe lógatni a csalit

Zöld víztükör

A nemzeti park legpompásabb helyszínei a karszt-fennsíksperemek, ahonnan kilátás nyílik a Drinából duzzasztott, hosszan elnyúló, keskeny tóra, a mögöttes hegyvidékre és néhol magára a Perućaci-gátra is, ami 1966-ban épült jugoszláv–japán(!) együttműködésben. (Akkor persze még szó sem volt arról, hogy határproblémákat is fölvetthet ez a beruházás.) Mivel a Drina vízgyűjtőjének jelentős része mediterrán hatás (azaz téli csapadék és nyári szárazság) alatt áll, ezért nyáron a folyó mindig jelentősen lepad, ami az áramtermelésben súlyos gondokat jelent. Ezért megoldásként a „szivattyús víztározás” módszeréhez folyamodtak az építők.

Ennek lényege, hogy bőség idején a vizet felpumpálják egy magasan fekvő tározóba, ínség beálltakor pedig leeresztik. Ez többnyire napszakos pumpálás-leeresztést jelent, az energiafelhasználás napi ciklusához igazodva, de a Drinán inkább az évszakok közti kiegyenlítésre volt szükség. (Nota bene, nálunk hasonló rendszert terveztek annak idején a Prédikálószték tetejére...) A 80-as évek elején átfúrták a Tara-hegységet, és 8 km-rel arrébb, 600 m-rel magasabban egy második víztározót hoztak létre, a Zaovine-tavat. A tavat elzáró, 125 m magas, impozáns gát egy mély szurdokvölgyet rekeszt el, és a rendszer ismeretében nem meglepő,

hogy „száraz”, azaz víz nem folyik át rajta, hiszen a vizet nem itt engedik le, hanem csövön keresztül, Perućac irányába.

A Perućaci-tó mellett – ahogy az már lenni szokott a semmiből létrejövő víztározó tavak esetében – gombamód szaporodásnak indultak a kis víkendházak a 70-es években, persze csak ott, ahol a szurdok kiszélesedése ezt lehetővé tette. A későbbiekben ezt korlátozták, és csak néhány kisebb, vízen ringatózó úszóházat engedélyeztek. Az idillinek tűnő zöld víztükör alatt azonban sötét titkok rejtőznek.

1999-ben, a koszovói válság tetőpontján egy éjszaka hűtőkamion érkezett a tóhoz, majd konténe-

rét a tóba lökte. A szállítók a konténerbe oldalról belelőttek, hogy teljen meg vízzel és süllyedjen el, de a lyuk túl nagy lett, így ezen keresztül holttestek emelkedtek a felszínre. Ez pár napon keresztül megismétlődött, ám a vízfelszínre került maradványokat a közelben mindig elhantolták. Államtitok. Aki látta, annak hallgatnia kellett. Évekkel később azonban fény derült arra, hogy szerbek által kivégzett koszovói albánok voltak a hűtőkamionokban. És nemcsak a Drinába jutott belőlük...

2010-ben, mikor fenntartási munkák miatt lejjebb eresztették a tározó vízszintjét, szétszórtan ismét több száz, immár oszlásnak indult tetemre bukkantak.

Ők nem koszovóiak voltak, hanem a folyón nem sokkal feljebb fekvő Visegrádban, az 1992–1995-ös bosnyák háború kezdetén etnikai tisztogatás keretében lemészárolt muszlimok. De akadt köztük 3 német Wehrmacht-legény a II. világháborúból és 6 fő I. világháborús Monarchia-katona is.

Ám a felszínen mindez észrevétlen, a táj békés, és a Perućaci-tó újra csendes. Halkan siklanak fölötté a kirándulójúk és a horgászcsónakok. Csöndesen termeli a wattokat a vízerőmű.

Nem sokkal a duzzasztógát alatt találjuk a Vrelót, az „egy év hosszú folyót”, Szerbia legrövidebb víz-

folyását. E talányos név onnét ered, hogy a „folyó” éppen 365 m hosszúságú, így minden napra jut 1 méter (már ha van ennek egyáltalán valami értelme). A Vrelo egy elég tisztességes hozamú karsztforrásban fakad, táplál egy pisztrángkeltető medencerendszert, keresztezi az országot (vagy

fordítva), és végül egy csinos vízeséssel a Drinába zuhan. Rövid pályáját 10 perc alatt végigkísérhetjük, de balkáni kényelemmel akár órákat is elüldögélhetünk a vízesés fölé emelt éttermi fateraszasztalainál.

SZIKLA, KAJAK, FELLEGVÁR

A Drina völgyének egyik legtöbbször fotózott háza alacsony vízállásnál méterekkel emelkedik a Perućaci-tó vízszintje fölé

Fehér kő, zöld kő

A Dinári-hegyvidék belső régiójában már korántsem olyan egyeduralgó a karszt, mint a tengerhez közelebbi részeken, de történetesen a Tara nagy része azért triász időszi mészkőből épül föl. E fehér kövek a 200 millió évvel ezelőtti, hatalmas Thetys-óceán szegélyén kialakult sekély tengerekben élő, mészvázú élőlények maradványait őrzik. Mivel a maradványok a tengervíz mozgása következtében többnyire a homoknál is finomabbra őrlődtek, ezért a szabad szemmel jól látható ősmaradványok viszonylag ritkák, de azért előfordulnak.

A mészkő mellett föllelhető zöldes-szürkés kövekben viszont hiába is keresnénk ősmaradványokat, mert ezek a kőzetek magmás eredetűek, megspékelve némi metamorfózissal. Ezek egyenesen a

VAD SZIRTEK KÖZÖTT

A nemzeti park leglátványosabb részei a triász mészkősziklák peremein alakultak ki, ahol a bevágódó vízfolyások függőleges falú, mély szurdokokat véstek a Tara-hegységbe (balra)

HULLÁMZÓ PLATÓKON

A karsztfennsíkok töbrökkel tagolt felszíne ideális területe volt a legeltető állattenyésztésnek. Napjainkra a pásztorszállások nagy részét hétvégi üdülőkké, turistáknak szállást adó kulcsosházakká alakították (lent)

FOTÓ: TELBISZ TAMÁS

néhai Thetys-óceán közepéből származnak. A lemeztektonikai elmélet megalkotása óta ismert tény, hogy az óceán a „közepén” születik: ezeken a helyeken nyomul fel a bazaltos összetételű magma, ami szépen hozzáforr a földkéreg korábban kialakult részeihez. Itt, a Tara Nemzeti Park területén a jura időszaki óceáni kéreg különböző mélységekben megszilárdult és többé-kevésbé átalakult változatai fordulnak elő. Az átalakulás során a kőzetek gyakran palássá lettek, és sokszor zöldes árnyalatot kaptak, emiatt nevezik némi leegyszerűsítéssel zöldpalának, zöldkőnek is őket.

A Thetys-óceán fokozatos bezáródása, majd az Adriai-lemez Európának ütközése során a mészkő-

rétegek többszörösen egymásra torlódtak, létrehozván a Dinári-hegyvidék nagy vastagságú karsztvidékeit, ám az óceán közepe is rátolódott a szárazföldre, így lelhetjük fel ezen a vidéken egymás mellett a fehér mészköveket, a zöldköveket és a mélyebb kéregből származó gabbrókat egyaránt.

Máskülönben a kövek színbeli „elemzése” nélkül, pusztán a felszínformák alapján is jól megkülönböztethetők az itt előforduló kőzetek. A mészkőterületeken ezernyi kisebb-nagyobb méretű töbrő található, míg a magmás és átalakult kőzetek, illetve homokkövek zónájában felszíni vízfolyások szabdalják a térszínt.

Tulajdonképpen épp a töbrök térbeli eloszlását

vizsgálva bukkantam a „Töbrő-repülőtérré” (Aerodrom Ponikve). A régi térképen egy remek, töbrökkel lyuggatott karsztfennsíkra akadtam, ahol a gyér növényzet miatt jó beláthatóság is ígérkezett a terpi munkához. A további nyomozás során azonban kiderült, hogy az 1000 méteres magasságú karsztfennsíkot a 70-es évek végén a jugoszláv légi-erő is fölfedezte magának, és nagyrészt betömktették a „lyukakat” (víznyelőket), hogy megépíthessék a leszállópályát a gépeknek... Az 1992–1995-ös bosnyák háború végén a nyugati országok viszont az egész megmaradt jugoszláv légierőt állították leszállópályára, így a szerbek kénytelenek voltak polgári használatra átminősíteni a repteret. Ez

azonban nem minősült gazdaságos vállalkozásnak. A történet folytatásaként a 99-es koszovói válság idején a NATO célszerűnek látta néhány bombát leejteni a Ponikve repülőtérré (is), így az egykori töbrök helyén ezúttal bombatölcserék jelentek meg. Ezeket később ugyanúgy betömktették, mint a néhány töbröket, és a leszállópályát 3,2 km hosszúságúra növelték, de alkalmoszerű repülésektől eltekintve a valódi polgári felhasználás továbbra is nehezen akar beindulni, ami – tekintve a nem könnyű megközelíthetőséget és a korlátozott piacot – egyáltalán nem meglepő. De talán e cikk nyomán annyian indulnak majd a Tarába, hogy szükség lesz a Töbrő-repülőtérré is...

(Örök)zöld erdő

A Tara igazi kincsét valójában az erdők jelentik. Ezért is lépett elő nemzeti parkká 1981-ben. Állítólag a nemzeti parkká nyilvánítással megvárták, amíg a komoly vízügyi beruházások közel véglegessé nem váltak, hogy a természetvédelem ne szólhasson bele a tározók ügyébe. A nemzeti park háromnegyedét erdők borítják, melyek részben lombhullatók, részben örökzöldek. Közülük is legértékesebb a szerb luc (*Picea omorika*), melyet itt írt le 1875-ben Josif Pančić, szerb botanikus. A manókenkarcsúságú lucfenyőt alakja alapján viszonylag könnyű megkülönböztetni a testesebb, nálunk karácsonyfaként is népszerű, közönséges luctól. A sors fintora, hogy azt a dombot, melyről elsőként leírták e bennszülött fajtát, a 80-as

években elbontották, ennek anyagából készült ugyanis a Zaovine-tó hatalmas gátja.

Persze ettől még a szerb és nem szerb lucok, valamint a lombhullató fák jól érzik magukat a Tara vidékén, bár ezt a képet némiképp árnyalja, hogy a közelmúltban helyenként a kiszáradás, illetve a szúbogarak inváziója okozott gondokat. Ha 100 szúbogár 1 hét alatt 1 kifejlett fát képes tönkretenni, akkor 30 millió 1 év alatt hány fát tud elpusztítani? A kérdés nem költői – ennyit sikerült ugyanis begyűjteni egy szezón során egy korszerű biotechnológia módszer (és a Norvég Alap) segítségével. Csalogató feromonnal működő szúcsapdákat helyeztek ki az erdőbe, és ezek révén károsító növényvédők szerek

nélkül tudták elpusztítani a bogarakat, megkímélve ezzel a fák életét.

Nem véletlen, hogy ennyire vigyáznak a fákra, hiszen a Tara népe számára az erdő élet-halál kérdése, ugyanis a nemzeti park 90%-ban önfenntartó gazdálkodású, és a jövedelmek háromnegyede az erdőgazdálkodásból származik.

De nemcsak a fák értékesek, hanem az erdőben rejtőző vadak is. Különösen a Tara „spiccében” elhelyezkedő, nehezen járható, erdős vonulatok, illetve a szurdokvölgyek nyújtanak eldugott élőhelyeket. A „címerállat” természetesen a barnamedve, melynek Szerbián belül itt él a legnagyobb populációja, mintegy 50 egyeddel. Kameracsapdákkal

és GPS-es nyomkövetőkkel figyelik őket, így elég pontosan tudják, hogy mikor merre járnak: egyes egyedek olykor leereszkednek a Drina mély szurdokába, és a jelen politikai határokról megfelekezve, gyakran átruccannak a szomszédos Boszniába is. Ősz végétől tavaszig a nemzeti park vadgazdái kiegészítő étellel látják el őket, így kicsi az esély, hogy az egyébként is ritkán elhelyezkedő, lakott területek valamelyikére betévednének. Emiatt – Erdélytől eltérően – itt csak elvétve hallani balesetekről. De azért a biztonság kedvéért – és a turisták ríogatására – egyes helyeken sűrűn kihelyezik az „Ez itt Mackóország!” feliratú, sárga táblákat.

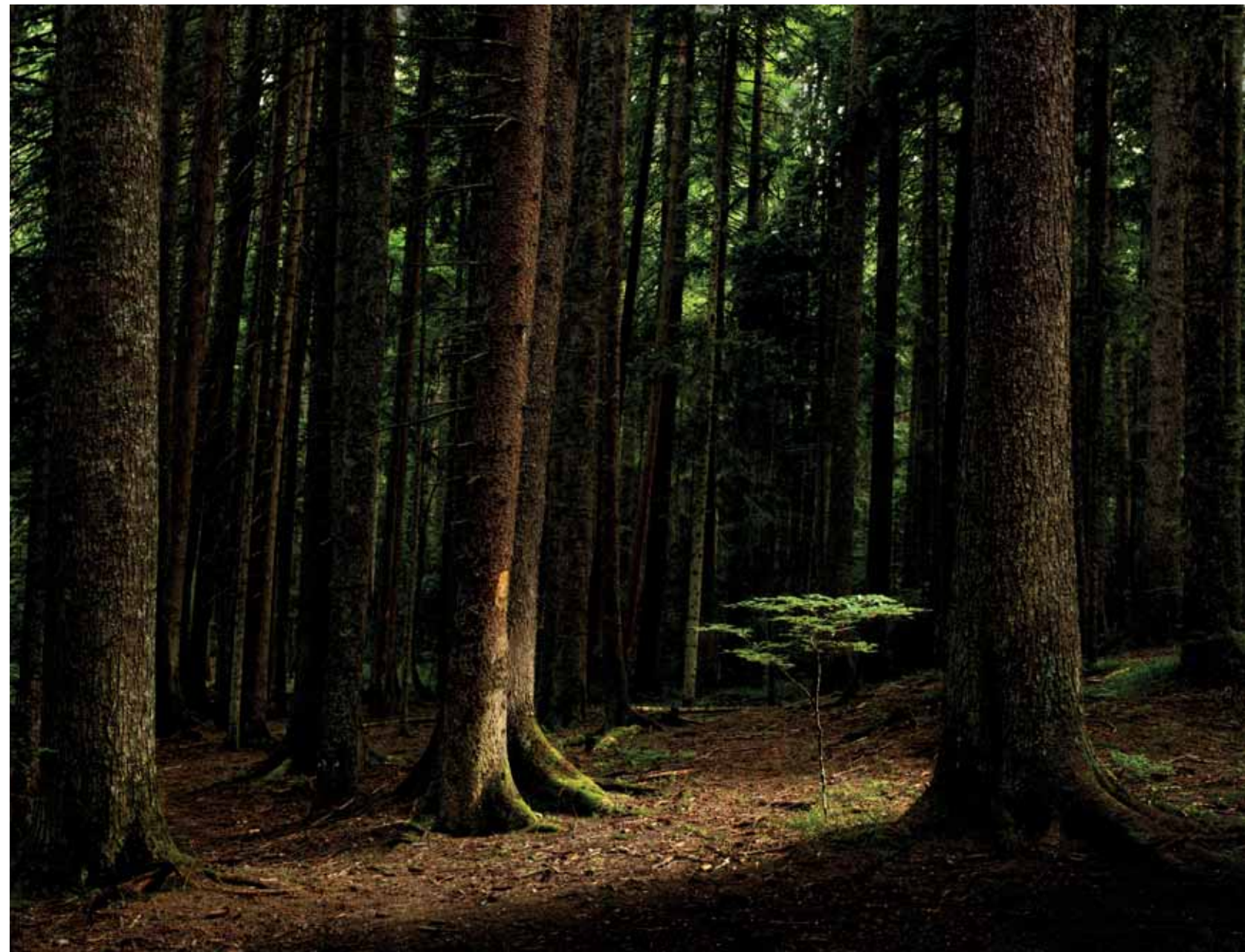

PEDIKÜR, HAGYOMÁNYOS MÓDON...

Az átalakuló életmód az ősi szakmák eltűnésével jár együtt, a pásztorok évszázadokon át felhalmozott tudását már csak pár idős ember őrzi

ERDŐVILÁG

A sűrű, sötét fenyvesben csak kevés olyan hely van, ahol a behatoló napsugarak fiatal, lombhullató csemetéknek biztosítanak életfeltételeket (jobbira)

MÉG ÁLL A HÍD A DRINÁN

A karóba húzás célja, hogy az elítélt ne haljon meg – azonnal (hanem szenvedjen minél tovább)! És néha előfordul, hogy valakit fülénél fogva egy hídra szegeznek... Bár ezekről az eseményekről is beszámol Ivo Andrić Nobel-díjas könyve, a Híd a Drinán, az írás mégsem kifejezetten akciórégény. Legtöbbször álmosan csordogál, mint maga a Drina, különösen, mióta megduzzasztották. De ebbe a lassú ritmusba időnként beletenyere a történelem, és leginkább az itt élő kisemberek – török vagy szerb, osztrák vagy zsidó – szemszögéből érezhetjük a sajátos boszniai atmoszférát. Az alapélettérzést legjobban az „édes csöndesség fejezi ki, amelyet török időkben, a köz- és egyéni élet végső céljának és legtökéletesebb formájának tartottak”. A híd a maga mozdulatlan kő-valóságával és a kö-

rötte zajló eseményekkel „mindennek” a mércéje a visegrádiak számára.

Az irodalomnak talán mindegy, de egy geográfusnak semmiképp sem elhanyagolható tényező, hogy a híd valóban létezik! A Nobel-díjas regényhez rangbéli házasságként társul a világörökségi cím, amit 2007-ben nyert el a híd, mely 1577 óta köti össze a Drina két partját a boszniai Visegrádban. A folyó itt két szurdok között kényelmesen szétterülve, egy kis medencén folyik keresztül. A 11 lyukú híd megálmodója a környék falujából elrabort, majd janicsárrá lett, és végül nagyvezírré emelkedett Szokoli Mehmed pasa volt.

Ha most Andrić feltámadna, s eljönne köznékn, bőven lenne mit írnia a regény vége (1914) óta eltelt száz évről. Nem volt ez sem szelídebb, mint a korábbi évszázadok: a II. vi-

lágháború a partizánokkal, a Drina duzzasztása, több ezer visegrádi bosnyák lemészárlása a 90-es évek elején. Mindez feltehetőleg nem érné váratlanul. De az utolsó, róla elnevezett fejezetten kissé talán meghökkenne.

Az elmúlt 5 évben fölépítettek itt egy 400 éves óvárost. Nem kifejezetten restaurálásjelleggel, inkább afféle filmdíszletként. (Meg hogy a turistáknak legyen mit nézniük a híd mellett.) Van itt ortodox templom Szent Lázár cár tiszteletére, reneszánsz hangulatú tér, Monarchiát idéző kávézó Švejk-szerű katonával, és megbújik benne egy rácsos háremablakkal díszített, törökös ház is, valamint két, hangsúlyos szobor: az egyik Ivo Andrićé, a másik Petar Petrović Njegoš montenegrói püspök-fejedelmé, aki mellékesen költő és filozófus is volt.

Ezen a vidéken minden szimbólumnak, minden

szobornak súlya van. És Andrićgrád – mert ez a neve ennek a furcsa épületegyüttesnek – nem épp arányos, átítatja a szerb túlsúly. Pedig a város a török időktől '92-ig muszlim többségű volt. (Persze előtte meg szerb. És utána is az lett.) A két folyó, a Drina és a Rzač által bezárt területen, ahol most Andrićgrád áll, korábban sportpályák voltak, amiket fogolytáboroként „hasznosítottak” a 90-es években. Ennek az emléket szerették volna eltörölni – a győztesek. Az ötletgazda, Emir Kusturica filmrendező, a helyiek szemében megosztó személyiség: bosnyák családból született, de nemrég visszatért több száz évvel korábban élt szerb őseinek ortodox hitéhez.

És még sokáig lehetne folytatni a végtelenül összegabalyodó szálakat. A Balkánon egyelőre biztosan nincs vége a történelemnek...

FOTÓ: TELBISZ TAMÁS

FOTÓ: TELBISZ TAMÁS

IVO ANDRIĆ

Az 1975-ben elhunyt Nobel-díjas író szobra a róla elnevezett városrészben

VIHAROS TÖRTÉNELEM

A 16. században épült, és sok viszontagságot megélt hidat az I. és II. világháború alatt is részben felrobbantották. 2010-ben a Török Nemzetközi Együttműködési és Fejlesztési Hivatal 3,5 millió eurós támogatásával nyerte vissza eredeti formáját (balra)

A 13. SZÁZADBAN ALAPÍTOTT RAČA-KOLOSTOR

A törökök 1689-es pusztítása után csak 1826-ban épült újjá (jobbra)

HEGYVIDÉKI MAGÁNY

Az elnéptelenedő fennsíkon nehéz az élet, a fiatalok leköltöztek a városokba

Veres múlt, zöld jövő

Kereszt és kard – e két jelképet tartja magasra a Tara egyik völgyében megbúvó Rača-kolostor vörösmárvány pópája: a hosszú szakállú szerzetesek nemcsak a hitben, de a hadjáratokban is vezették népüket, sokáig a török, majd később a Monarchia ellen. A kolostor tipikus „karsztpereami apátság” (bár ezt a fogalmat nem említik a tankönyvek): falain már messziről látszik, hogy a karsztforrásoknál kicsapódó, laza, üreges szerkezetű, édesvízi mészkőből épült, melynek lyukacsaiiba a zarándokok olykor apró fémpenzéket dugdosnak. A források vizét is sokoldalúan hasznosítják a szerzetesek: nemcsak ivó- és öntözővízként, szűk csatornáknban elvezetve a patak egy részét, de az energiáját is kiaknázzák. Takaros kis vízturbina működik az apátság mellett, melyet a mozaikból kirakott Illés próféta őriz réveteg tekintettel. 1690-ben, a nagy szerb menekülés idején egészen Szentendrétig fu-

tottak a račai barátok, ahol a mai napig él szerb ortodox közösség, s ápolják is a kapcsolatot a račai anyakolostorral.

A II. világháborúban már nem a pópák, hanem a partizánok vezették a harcosokat. A račai partizáncsata vörös emlékműve körül erdei padok, asztalok állnak, hogy a veteránok (vagy ma már egyre inkább a leszármazottaik) sör és pljeskavica mellett békésen összeülhessenek, és elmerenghessenek a régmúlt harcairól. Ennek mindig nagy hagyományai voltak a néhai Jugoszláviában, de a pár évtizeddel ezelőtti háborúk miatt a térségben súlyos jelene is van a műfajnak.

Az igazán fiataloknak persze már ez is csak történelem. A Tara környéki apró, szórt falvak kihalóban vannak. Négy évtizede még 5-6 iskola volt a nemzeti park területén, ma már csak egy. Az esztenák dűledeznak, az egyik háznál öregember

figyeli, amint a töbrök körül ólálkodunk. Végül megindul felénk, de nem pásztorbot, hanem mobiltelefon van a kezében, és abban kér segítséget, hogy hívjuk fel a fiát telefonon, mert már itt kéne lennie a vacsorával. Békés, turista-jelen.

A nemzeti park mitrovaci központjában hatalmas tábor áll. Tanösvények, felkészült vezetők avatják be a belgrádi gyerekeket az erdő rejtelmeibe. Az új nemzedék remélhetőleg megtanul vigyázni környezetére – és a benne élő Emberre is! Ez a nyitott, zöld jövő. ☺

TARA FOTÓWORKSHOP | 2016. október 22–28. | Bővebb információ: belafoto@t-online.hu